

Hơn mười hai giờ trưa, căn nhà chìm trong tĩnh mịch, Từ Di Nhiên và Cố Dĩ ngủ trên sofa, bàn ăn vẫn còn nguyên chưa dọn dẹp.

Nếu không gặp và kết hôn với Từ Di Nhiên, Cố Dĩ mỗi ngày làm việc tám tiếng trên công ty, tiếp tục làm thêm ca đêm ở cửa hàng tiện lợi, không có thời gian hưởng thụ cuộc sống.

Gặp đúng người, cuộc sống tự khắc biến thành màu hồng.

Gặp sai người, oán trách nhân duyên không trọn vẹn.

Với Cố Dĩ, sự xuất hiện của Từ Di Nhiên trong đời anh chính là cột mốc lớn nhất, thay đổi hoàn toàn thế giới của anh.

Dù biết rằng ở bên cạnh Từ Di Nhiên sẽ không giống những cặp đôi khác, thậm chí cuộc sống chẳng hề êm ả, nhưng được ở bên cạnh người mình yêu, chương ngại sóng gió chẳng còn to tát.

Buổi tối Cố Dĩ một mình trong phòng tranh, lão Cố bỗng gọi điện đến, lòng anh dâng lên nỗi bất an, nếu ông ấy vì chuyện đêm qua mà tra hỏi đến cùng, anh lo bản thân sẽ nói sai gây thêm phiền phức Từ Di Nhiên.

Cố Dĩ căng thẳng bắt máy, giọng lão Cố không những khó chịu, ngược lại rất nhiệt tình: “Cố Dĩ, mai giỗ ông, con có sắp xếp về được không?”

“Được ạ.” Nói rồi Cố Dĩ liền hối hận, còn chưa hỏi ý Từ Di Nhiên đã vội vàng đồng ý, anh đánh vào miệng mình tự khiển trách.

“Vậy thì tốt, mai gặp nhé.”

Cúp máy, Cố Dĩ thở dài ừ ừ, lúc mới kết hôn Từ Di Nhiên bảo anh đừng về nhà cũ, và lại chuyện Cố Chính Vũ với cô đã không còn là vấn đề nhỏ. Bên nghĩa bên tình, Cố Dĩ kẹt giữa cũng rất khó xử, chỉ có thể tới đâu hay tới đó.

Cố Dĩ vào bếp, nấu vài món mang đến sòng bạc cho Từ Di Nhiên và A Nhĩ, sẵn tiện thăm dò thái độ của cô về việc anh về nhà bố đẻ.

Chín giờ tối tại sòng bạc náo nhiệt vào thời điểm cuối năm, ở cửa chính người ra vào tấp nập, kẻ khóc người cười, đủ mọi thể loại khiến khung cảnh có hơi náo loạn.

Theo lối cũ về phía phòng làm việc của Từ Di Nhiên, dù đánh lẻ một mình nhưng Cố Dĩ vẫn được nhân viên và đàn em chào hỏi lễ phép.

Thấy Cố Dĩ từ xa đến, tay còn mang theo hộp thức ăn, A Lãng mỉm cười bước đến gần, thăm nghĩ đến bao giờ có người mang đồ ăn khuya đến cho mình.

A Lãng bước tới vài bước, mở lời trước: “Anh rể, mang đồ ăn cho chị sao?”

“Phải.” Cố Dĩ vui vẻ gật đầu.

A Lãng nhìn về dưới nơi trung tâm chính của sòng bạc, trong sảnh khách đến chơi chật kín người, anh chỉ tay về bàn tài xỉu đang được vây đông, nói: “Chị đang chơi với khách bên dưới, anh có muốn xem không?”

Cố Dĩ hào hứng gật đầu, nhanh chóng mang đồ ăn vào phòng Từ Di Nhiên cất, sau đó theo A Lăng xuống dưới.

Thang máy trong suốt hạ từ tầng hai xuống tầng trệt, an ninh canh giữ nơi đây gắt gao. Xuyên qua lớp người dày đặc, A Lăng dẫn Cố Dĩ đi phía trước, đi đến đâu đều có người chủ động giúp mở lối.

Trên bàn trước mặt Từ Di Nhiên chất đầy Chip Poker, dáng vẻ của cô tràn trề tự tin của người chiến thắng.

Ngay khi thấy Cố Dĩ, A Nhĩ lập tức đứng lên nhường chỗ, mọi ánh mắt có mặt tập trung về nhân vật mới toanh chưa từng nhìn thấy trước đó, lại được ưu ái ngồi cùng Từ Di Nhiên.

Từ Di Nhiên và Cố Dĩ chẳng ai nói lời nào, chỉ mỉm cười ngọt ngào nhìn nhau.

Một trong hai vị khách lớn là một người đàn ông ngoài bốn mươi, bề ngoài toát lên vẻ kẻ có tiền, cả buổi thắng cược cũng không ít. Ông ta hiếu kỳ về Cố Dĩ, cười cười lên tiếng hỏi: “Chị Nhiên, người tình à? Trông đẹp đấy chứ!”

“Là chồng tôi.” Từ Di Nhiên bình thản đáp.

Vẻ mặt của những người nghe thấy cực kỳ khoa trương, ngạc nhiên tròn mắt, túm tụm lại xì xầm lại với nhau. Từ Di Nhiên nổi tiếng thích chơi đùa không hứng thú tình cảm trai gái, dùng một cái liền có chồng, ai cũng không dám tin.

Người đàn ông cười trừ, vội nói: “Thật thất lễ quá, xin lỗi anh chị, đừng trách người tầm nhìn hạn hẹp như tôi nhé.”

Sắc mặt Từ Di Nhiên thản nhiên, chẳng mảy may để ý. Cố Dĩ bị xung quanh nhìn chăm chăm có chút ngại ngùng, vô thức nép vào người Từ Di Nhiên.

“Tôi kết thúc trước.” Từ Di Nhiên thư thả đẩy hết Chip về phía trước, cược ván cuối cùng.

Những người trên bàn đều là đàn ông, Từ Di Nhiên đã chơi lớn nên hai người đàn ông cũng cược tất để giữ mặt mũi, chơi gần cả tiếng bọn họ thắng liên tục, chứng tỏ vận may đang tốt nên chẳng sợ.

Nhân viên bắt đầu lắc xúc xắc, hoạt động nhanh lẹ uyển chuyển chuyển thấy từ tay này sang tay khác.

Hộp màu đen chứa vận mệnh của người chơi được đặt xuống bàn. Hai người đàn ông đặc ý cười lớn, bọn họ chơi rất nhiều năm, kinh nghiệm có được giúp họ thắng chắc.

Người đàn ông tự tin nói: “Bốn, bốn, năm, mười ba, tài.”

Người còn lại chê cười người kia, dáng vẻ tự đắc: “Sáu, năm, hai, mười ba, tài”

Đến lượt Từ Di Nhiên, cô không vội mà quay sang Cố Dĩ, nhường cho anh: “Ông xã, anh đoán đi.”

“Anh? Anh không biết.” Cố Dĩ lo lắng lắc đầu từ chối, những trò này anh chưa từng chơi qua, nhớ như đoán sai sẽ gây thiệt hại lớn cho Từ Di Nhiên.

“Đoán theo linh cảm là được.” Từ Di Nhiên trấn an anh, cô tò mò muốn biết giữa cô với Cố

Dã có điểm nào giống nhau.

Cố Dã nghiêm túc nghĩ ngợi, thứ duy nhất tồn tại trong đầu anh chính là ngày kết hôn, hai tháng mười một. Cố Dã hạ quyết tâm đoán: “Hai, một, một, bốn, xiu.”

Mọi người bàn tán nhiều hơn, người đàn ông cười không chút nể nang ai, kiêu ngạo nói: “Chị Nhiên, chị chịu chơi thật đấy.”

Biểu cảm Từ Di Nhiên không đổi, hất cằm với nhân viên: “Mở đi.”

Tất cả ánh mắt đổ dồn về phía ống che xúc xắc, chăm chú dõi theo ba viên màu trắng nhỏ đang dần hiện ra.

“Hai, một, một. Xiu!” Nhân viên tuyên bố lớn.

“Thắng rồi!” Cố Dã cảm xúc hỗn độn cảm thán, vừa khó tin vừa vui mừng.

Hai người đàn ông trong chớp mắt rơi từ thiên đường xuống địa ngục, gương mặt thất thần tái mét.

Từ Di Nhiên nhếch môi cười châm biếm, đứng lên nắm tay Cố Dã chuẩn bị rời đi, không quên nhắc nhở: “Tiền, một xu cũng không được thiếu.”

Đi được vài bước, Từ Di Nhiên dừng lại, xoay nửa mặt nhìn về hai người đàn ông đang ò hểc lâm sàng, cô nhẹ nhàng nói: “Đừng vội cười người khác khi bản thân chính là kẻ thất bại.”

Từ Di Nhiên cùng Cố Dã sánh đôi trước biệt thự ánh mắt ngưỡng mộ. Một người tài giỏi uy phong, một người nhan sắc hoa hòn nguyệt thẹn, ở cùng một chỗ tuy trái ngược lại dung hòa đến kỳ lạ.

Trong thang máy, Từ Di Nhiên hôn lên môi Cố Dã làm phần thưởng, hai anh em A Lăng, A Nhĩ đứng sau lưng lặng lẽ giơ tay che mắt cam chịu.

Hai anh em tài sắc vẹn toàn, danh tiếng lẫy lừng, vậy mà đều theo làm việc cho hai người sắp cung chiều người yêu, vô tư bày tỏ tình cảm chẳng thèm để ý đến cảm nghĩ của một người luôn kề cận kề bên.

Đột nhiên A Nhĩ nhớ về đêm hôm đó xảy ra cùng Tu Kiệt, cảm giác lẫn ký ức ủa về, anh khẽ rùng mình ghê sợ. Lần đầu tiên trao cho một người đàn ông, nghĩ đến thôi A Nhĩ đã tức muốn học máu, đã vậy tên đó còn lảng vảng trước mặt chọc ngoáy nỗi đau.

A Nhĩ trầm nghĩ, Tu Kiệt còn dám bén mảng đứng trước mặt nói một lời nào, anh sẽ đâm cho anh ta một phát bay về với bố anh ta.

Trở về phòng làm việc của Từ Di Nhiên, Cố Dã cùng cô ngồi xuống sofa, anh căng thẳng dõi theo từng cử chỉ trên mặt cô, bản khoản về việc hỏi ý cô chuyện về nhà bố.

“Tiền thưởng đều thuộc về anh.” Từ Di Nhiên ngả lưng vào ghế nghỉ ngơi, bàn tay vuốt dọc sống lưng Cố Dã.

Tâm trí Cố Dã đang đặt vào vấn đề khác, buộc miệng từ chối: “Anh? Anh không cần nhiều

tiền như vậy đâu.”

“Vậy anh muốn thưởng cái gì?” Từ Di Nhiên áp sát Cố Dĩ, đáy mắt hiện lên sự sâu xa, khoe môi nhếch nhẹ đầy ẩn ý.

Môi Cố Dĩ mím nhẹ bất an, nhỏ giọng hỏi: “Cái gì cũng được sao?”

Từ Di Nhiên gật đầu khẳng định.

Lời muốn xin lên đến cổ Cố Dĩ nhưng không tài nào thốt ra được, nếu Từ Di Nhiên với Cố Chính Vũ không có quan hệ trước đó thì đã dễ xử, đằng này cả hai từ mờ ám đến mâu thuẫn đều có. Bây giờ Cố Dĩ nói với Từ Di Nhiên rằng anh muốn về nhà bố, đồng nghĩa với việc anh muốn chống đối lại cô, đành phải lén lút hành động thì tốt hơn.

Thấy Cố Dĩ trầm tư không đáp, Từ Di Nhiên chăm chú nhìn anh, khẽ mỉm cười ngọt ngào: “Khó nói lắm sao?”

“Anh... chưa nghĩ ra.” Cố Dĩ vội lắc đầu nói dối.

“Nghĩ ra rồi thì nói với em.” Từ Di Nhiên xoa tóc sau đầu Cố Dĩ, đứng lên về bàn làm việc.

Trong người mang theo bí mật thì lòng dạ cũng chẳng thể yên, Cố Dĩ đứng lên đến cạnh Từ Di Nhiên, giọng ỉu xìu gọi: “Bà xã, em đói chưa?”

“Vẫn chưa, anh đói sao?” Từ Di Nhiên rời mắt khỏi đồng giấy tờ trong tay ngược nhìn Cố Dĩ, đột nhiên cảm thấy anh không giống như thường ngày.

Lấy hết dũng khí định thử một lần nhưng bắt gặp vẻ mặt nghiêm túc của Từ Di Nhiên khiến Cố Dĩ không dám nói thật, đành tiếp tục giả vờ như không có gì.

“Khi nào đói nhớ gọi anh.”

Từ Di Nhiên đưa mắt dõi theo dáng vẻ trầm ngâm của Cố Dĩ, dạo gần đây mọi chuyện đang tốt đẹp, bỗng dưng anh có chuyện khó nói chứng tỏ liên quan đến nhà họ Cố. Trước mắt Từ Di Nhiên không làm khó Cố Dĩ, để anh tự nguyện nói với cô, còn nếu anh đã không nói lại tự chịu, cô nhất định không bỏ qua.

Thông thường Từ Di Nhiên sẽ ở nhà ban ngày, đến chiều tối mới đến sông bạc làm việc đến hơn nửa đêm, thỉnh thoảng có việc cần giải quyết gấp cô mới đi làm vào ban ngày.

Sáng dậy đã nhận được điện thoại thúc giục của bố, Cố Dĩ một mình đi lại trong phòng tranh một lúc lâu cuối cùng cũng nghĩ ra được có để trốn đi một lát. Anh lén lút trở về phòng ngủ, đến cạnh chỗ Từ Di Nhiên vẫn đang ngủ thì thầm: “Bà xã, anh ra ngoài mua thêm dụng cụ vẽ, có thể về trễ một chút.”

“Ừm, mang thẻ theo, đừng mang tiền mặt.” Từ Di Nhiên hé mắt dặn dò.

“Được.” Cố Dĩ mừng thầm đi thay đồ, lấy thẻ tín dụng sau đó rời khỏi nhà đến nhà lão Cố.

Trên đường đi Cố Dĩ định ghé mua ít hoa và trái cây đến, mới hơn tám giờ sáng trong nhà đã có khách. Những ánh mắt đổ dồn về phía Cố Dĩ, lão Cố trong nhà nghe anh đến liền vội vàng chạy ra đón.

“Cố Dĩ, con về rồi sao, còn mua những thứ này làm gì.” Lão Cố nhiệt tình cầm thay trái cây và hoa cho Cố Dĩ, kéo tay anh vào nhà.

Cố Dĩ có chút sững sờ trước thái độ của lão Cố, trong trí nhớ của anh thì ông chưa từng tỏ

ra quan tâm anh nhiều như thế này, chẳng lẽ vì ông biết anh kết hôn với Từ Di Nhiên nên mới tỏ ra đối xử tốt?

Trong phòng khách, mẹ Cố Chính Vũ đang nói chuyện cùng những người phụ nữ khác, vừa nhìn thấy Cố Dĩ đã liếc xéo, cố ý lên giọng nói lớn: “Đó, con trai lớn của lão Cố, được phú bà bao nuôi, lúc nó bỏ nhà đi bà ta còn cho lão Cố một số tiền lớn để cắt đứt quan hệ nữa.”

Những người khách có mặt cũng trên dưới mười người, nghe mẹ Cố Chính Vũ nói liền nhìn Cố Dĩ bằng vẻ mặt kỳ thị. Bà ta được đà liền tỏ ra khinh thường bêu xấu Cố Dĩ trước mặt người khác: “Bởi nên mới nói, vợ chồng tôi nuôi nó khôn lớn, lúc có tiền rồi lại phũ bỏ tình nghĩa, cứ tưởng làm vậy là hay, thực chất cũng chỉ là ra đường bám váy đàn bà.”

Thấy sắc mặt Cố Dĩ kém đi, lão Cố phải lên tiếng ngăn lại: “Bà đủ chưa? Đừng có ăn nói hàm hồ!”

“Tôi ăn nói hàm hồ?” Mẹ Cố Chính Vũ ưỡn ngực hất cao mặt cao giọng mỉa mai: “Ông dám nói những điều tôi nói không phải là sự thật? Thằng con thiếu năng của ông chả có gì ngoài ngoại hình, chính vì có ngoại hình nên mới cặp kè với mấy người đàn bà có tiền đáng tuổi mẹ nó, ông ăn một mớ tiền từ bà ta, nếu không phải bây giờ muốn xin thêm thì đâu có gọi nó về làm gì.”